

Било је то право опијело и опроштај са службовањем Валентина Инцка, задњег високог представника у антидејтонској БиХ. Опијело су одржали амбасадори САД, Велике Британије, Француске, Њемачке, Белгије, Аустрије, на неформалном засједању земаља чланица Савјета безбједности Уједињених нација.

Било је баш дирљиво колико су подржавали Инцка и ОХР. Као да Дејтонски споразум постоји због Инцка и ОХР-а, а не као основ за изградњу мира и стабилности у БиХ уз поштовање њене уставне структуре са два ентитета и три конститутивна народа. Како то рече њемачки амбасадор, на опроштају: “Инцку захваљујемо на раду и очувању мира и помирења у различитим сегментима друштва, настављамо подршку вама и вашој канцеларији. Поздрављамо рад Уставног суда БиХ и међународне судије. Њихово искуство је кључно како би се успоставило судство у складу са Дејтоном. Вербални напади и непримјерен језик против суда не смију бити толерисани” додајући да мисли да ће “овај састанак отворити могућност за дијалог о ситуацији у БиХ.”

Притом су подржавали и суверенитет БиХ, што је супротно високом представнику као узурпатору законодавне, извршне и судске власти и страним судијама који заједно са бошњачким судијама то потврђују у Уставном суду БиХ. Супротно је и елементарној логици, али амбасадори не морају говорити логично ни у складу са оним што стварно пише у Дејтонском споразуму. Можда би оно што је изговорио њемачки амбасадор могло проћи да је сада новембар 2000. године, а не већ далека 2020. година. Причати овако након 25 година од неупитног наступа мира оствареног одмах након парафирања Дејтонског споразума још у новембру 1995. године, значи да је све осим мира било неуспјешно. И пропало.

